

Arrest

nr. 87 248 van 10 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MARISSSENS, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 september 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 13 september 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 oktober 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 12 januari 2012.

1.3. Op 25 april 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 april 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Erbid, de Jordaanse nationaliteit te bezitten en moslim te zijn. U bent in juni 2000 gehuwd met J.(...) A.(...) en jullie hebben twee zoontjes. U hebt uw eigen kledingatelier. Uw vader is overleden in januari 2001 en uw moeder, broers en zussen wonen allen nog in Erbid, behalve één zus die met haar man in Saoedi-Arabië woont.

In uw atelier stelde u sinds begin januari 2010 een meisje tewerk, R.(...) S.(...) F.(...), en u werd verliefd op haar. Het feit dat u al gehuwd was, een gegeven waarmee R.(...) vertrouwd was, belette u niet twee keer haar hand te vragen. U had haar van tevoren van uw voornemen op de hoogte gebracht en ze had zich hiermee akkoord verklaard. Uw echtgenote was hier aanvankelijk niet van op de hoogte, pas na uw eerste aanzoek informeerde u haar.

Op 21 januari 2011 trokken u, uw moeder, uw twee oudere broers en een oom naar de vader van R.(...) en hij vroeg bedenkijd. Na dit voorstel kwam R.(...) niet meer werken, maar hadden jullie wel nog telefonisch contact met elkaar. U bracht uw echtgenote van uw voornemen op de hoogte en ze was triest. Op 27 januari 2011 vroegen jullie een tweede keer haar hand en haar vader weigerde het voorstel te aanvaarden, zonder hiervoor een reden te geven. Desondanks bleef u via de telefoon in contact met uw vriendin. U vernam van haar dat uw eerdere huwelijk het grote struikelblok was.

Op 10 februari 2011 werd u 's avonds laat door uw vriendin gebeld en ze deelde u mee dat ze het ouderlijk huis had verlaten en ze zich in een park bevond. U ging haar daar ophalen en merkte dat ze door haar broer was geslagen, een gegeven dat R.(...) niet accepteerde. U maande haar aan terug naar huis te gaan, doch ze deelde u mee dat wanneer u haar niet zou meenemen, ze zelfmoord zou plegen. U belde uw vriend, Y.(...), die appartementen verhuurt en zei hem wat er gaande was, waarop hij jullie een appartement ter beschikking stelde. Jullie verbleven hier zes dagen zonder ook maar iemand op de hoogte te brengen. U verliet het appartement enkel 's avonds om eten te kopen. Gezien R.(...) nog maagd was, stelde ze voor dat u haar zou ontmaagden om zo toestemming te krijgen voor een huwelijk. U stemde hiermee in.

Op de zesde dag van jullie verblijf aldaar kreeg u bezoek van Y.(...) die jullie meedeelde dat de vader van R.(...) klacht tegen u had neergelegd en u ervan beschuldigde zijn dochter te hebben ontvoerd. Jullie konden niet langer in het appartement blijven. U belde daarop naar A.(...), uw schoonbroer die agent is op het politiebureau waar de klacht werd ingediend, vertelde hem wat er was gebeurd en ontkende R.(...) te hebben ontvoerd. Hij gaf u te verstaan dat u 'onschuldig' was omdat u R.(...) niet tegen haar wil had meegenomen. A.(...) en een zestal andere agenten kwamen naar het appartement en R.(...) bevestigde uw weergave van de feiten. Jullie werden meegenomen naar de politiepost, R.(...) werd apart genomen. Even later liet A.(...) u weten dat wanneer R.(...) zou toegeven vrijwillig seksuele betrekkingen met u te hebben gehad, er zich voor u geen probleem stelde, maar dat jullie hoe dan ook voor de gouverneur dienden te verschijnen.

De volgende dag werden u en R.(...) door de gouverneur ondervraagd, ook de vader en de broers van R.(...) waren hierbij aanwezig, net zoals uw beide broers. Telkenmale R.(...) uw verklaringen bevestigde, reageerde haar familie geënerveerd. De gouverneur gaf aan R.(...)s vader te kennen dat wanneer hij met een huwelijk zou instemmen, er een sheikh zou komen om het huwelijk te voltrekken.

Haar vader gaf echter te kennen zijn dochter niet meer te willen en zijn klacht te zullen intrekken, waarna hij en zijn beide zonen de zaal verlieten. Omdat de vader van R.(...) niet expliciet zijn toestemming had gegeven om het huwelijk te voltrekken, oordeelde de gouverneur dat jullie leven in gevaar was en jullie beschermd moesten worden.

U werd bijgevolg op 17 februari 2011 naar de gevangenis Markaz Islah Tahil in Gafgafa overgebracht, waar R.(...) zich intussen bevond weet u niet. U kwam terecht op de afdeling waar personen zaten die problemen hadden omwille van erkwesties.

U kreeg hier het bezoek van uw oudere broer, doch uw echtgenote weigerde u te bezoeken. U vernam dat uw broers nog gepoogd hadden R.(...)s vader met een huwelijk te laten instemmen, doch tevergeefs. Hij zou op wraak uit zijn omdat u zonder toestemming 'zijn dochter had genomen'. Ook uw stam zou gepoogd hebben tot een verzoening te komen, doch tevergeefs.

A.(...) deelde u mee dat hij en de stam zich ten overstaan van de gouverneur voor u garant hadden gesteld en dat ze u het land zouden uit helpen. Op 2 september 2011 werd u door A.(...) uit de gevangenis geleid en 'overgedragen' aan uw broers en uw vriend K.(...) K.(...).

U verliet het land via de luchthaven 'Koningin Rania' in Amman en vloog naar Turkije. U maakte gebruik van uw eigen paspoort. Vervolgens reisde u tien dagen in een vrachtwagen, alvorens in België aan te komen. Uw vriend K.(...) vergezelde u tijdens dit traject daar hij een akkoord had met uw broers om u naar hier te brengen. Hij zou uw paspoort, rijbewijs en identiteitskaart mee terug hebben genomen.

Sinds uw verblijf alhier hebt u enkel contact gehad met een aantal vrienden via het internet. Ongeveer een maand voor het gehoor op het Commissariaat-generaal hebt u van een vriend vernomen dat uw huis in brand werd gestoken, de familie van R.(...) zou dit gedaan hebben toen ze hadden vernomen dat u het land had verlaten. U stelt dat zij hiervoor verantwoordelijk zijn omdat u met niemand anders problemen hebt. Uw echtgenote is wel nog in het bezit van uw paspoort, rijbewijs en identiteitskaart en is intussen verhuisd naar een ander dorp, Anba, waar ze haar intrek heeft genomen bij uw schoonbroer.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een document neer waaruit blijkt dat er een poging tot verzoening is geweest en een lijst met daarop de namen van personen die hieraan hebben deelgenomen.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (cgvs) dient opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo stelt u het land te hebben verlaten uit vrees door de familie van uw vriendin R.(...) te worden gedood. Vooreerst dient opgemerkt dat er bezwaarlijk geloof kan worden gehecht aan deze door u beweerde relatie daar u op de vragen gesteld over R.(...)'s persoonlijkheid maar zeer summier kunt antwoorden, dit terwijl u beweert dat u stapelverliefd op haar was en zelfs twee keer haar hand bent gaan vragen. U gevraagd naar de geboortedatum van R.(...), komt niet verder dan te stellen dat ze 21 jaar is en ze 20 jaar was toen ze bij u begon te werken (cgvs p.3). U gevraagd of ze gestudeerd heeft, kunt slechts antwoorden dat de meeste jongeren hun secundair hebben, maar wat haar betreft bent u niet 100% zeker. U gevraagd of u haar vriendinnen kent, moet u toegeven hen niet te kennen. U gevraagd naar haar hobbies, stelt dat uw werk uw hobby is en uw kinderen. Andermaal gevraagd naar de hobbies van R.(...), stelt u dit niet te weten. Gezien dit de nodige verbazing wekt, werd u dan gevraagd of ze van bepaalde muziek of tv-series hield, en komt u niet verder dan te stellen het niet te weten, maar dat ze u wel gezegd had dat ze naar NBC keek en ze hield van de zanger Kazem al-Zahar (cgvs p.7). U gevraagd naar het gsm-nummer van uw vriendin, kunt andermaal slechts stellen het niet te kennen (cgvs p.3). Ook deze onwetendheid kan niet overtuigen, temeer u stelt haar bijna dagelijks op haar gsm te hebben gebeld (cgvs p.3).

Ook gevraagd naar informatie over de familie van R.(...), uw geliefde, blinkt u uit door uw onwetendheid. Gevraagd uit wat voor familie R.(...) afkomstig is, stelt u hierover niets te weten. U voegt er nog aan toe dat de helft van de mensen baarden draagt, maar dat dit niet wil zeggen dat ze extremisten zijn. U gepeild of u hier niet met uw vriendin over had gepraat, stelt u dat u geen probleem had. Gezien dit antwoord enige verbazing wekt, er kan toch van worden uitgegaan dat u enige interesse toonde in de familie van uw vriendin temeer u haar hand ging vragen, werd de vraag u nogmaals gesteld en antwoordde u enkel dat uw vriendin u welkom zou heten haar hand te vragen. Nogmaals gevraagd of u zich echt niet omtrent haar vader had geïnformeerd, stelt u dat u ervan uitging dat uw aanzoek zou worden aanvaard daar uw vriendin 'u welkom had geheten' (cgvs p.3). U gevraagd wat het beroep is van haar vader, stelt u het niet te weten. U gevraagd naar haar broers, stelt u dat er A.(...) is die in de regio Aqaba werkt, maar wat hij doet weet u niet. Een andere broer, M.(...), werkt op een groentemarkt. U gevraagd of ze zussen heeft, stelt u dat zover u weet ze enkel broers had, doch blijkt uit uw verklaringen dat u ook hieromtrent geen volledige zekerheid heeft. Het hoeft geen betoog dat uw toch wel zeer gebrekkige kennis aangaande haar familie bezwaarlijk kan overtuigen. U stelt dat R.(...) sinds begin januari 2010 bij u werkte, u verliefd op haar werd en u tot tweemaal toe haar hand hebt gevraagd, bijgevolg kan er toch van worden uitgegaan dat u zich maar al te zeer bewust moet zijn geweest van het belang van haar vader en haar familie. Het was immers aan hen dat u uw verzoek moest richten en kennis omtrent hun doen en laten was toch belangrijk om uw kans van slagen te kunnen inschatten en eventueel een tactiek uit te denken, temeer u al gehuwd was en haar familie dit gegeven niet wist te appreciëren.

Verder is het weinig aannemelijk dat R.(...) u zou voorgesteld hebben haar te ontmaagden om zo haar familie met een huwelijk te doen instemmen. U hebt immers duidelijk te verstaan gegeven dat u twee keer tevergeefs haar hand hebt gevraagd. Na de eerste weigering zou R.(...) u hebben laten weten dat uw eerdere huwelijk de oorzaak was van deze weigering. Gezien het algemeen geweten is dat in de Jordaanse context de eer van de familie een centrale plaats inneemt, kan het totaal niet overtuigen dat R.(...) u een dergelijk voorstel had gedaan en u hierop zou zijn ingegaan. Jullie zijn beiden opgegroeid in de Jordaanse traditie en moeten zich maar al te zeer bewust zijn geweest van de risico's die jullie manier van handelen inhield. Er werd u dan ook gevraagd of jullie de mogelijkheid niet overwogen hadden dat haar vader hoe dan ook wel eens niet akkoord zou kunnen gaan met het voorstel, waarop u stelt dat het idee niet in jullie was opgekomen (cgvs p.4). Gezien u al tweemaal tevergeefs haar hand

had gevraagd kan ook dit antwoord niet overtuigen. Daarenboven gevraagd welke straf er staat op het hebben van seksuele betrekkingen zonder te zijn gehuwd, antwoordt u dat wanneer de ouders van het meisje u zullen doden ze slechts een gevangenisstraf van zes maanden zullen bekomen. Gevraagd wat er met het meisje zou gebeuren, stelt u dat men het meisje mag doden en dat men er dan nog fier op mag zijn ook (cgvs p.7). Er vervolgens op gewezen dat jullie manier van handelen gezien de door u geschilderde gang van zaken totaal niet kan overtuigen, temeer u dan ook nog eens kinderen heeft, stelt u dat de ambtenaar van het cgvs gelijk heeft, en dat het de grootste fout van uw leven is (cgvs p.6). Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan aan deze door u beweerde manier van handelen totaal geen geloof worden gehecht.

Vervolgens stelt u dat, in de periode dat u in de gevangenis 'verbleef', uw familie een aantal verzoeningspogingen ondernomen heeft. U gevraagd wie van uw stam de nodige demarches heeft ondernomen, geeft u aan dat uw broer gegaan is, maar dat u niet weet met wie. U gepeild of u hier niet naar hebt gevraagd, stelt u dat hij zei dat de stam is gegaan. Gezien dit wel een heel erg vaag antwoord is, werd deze vraag herhaald en kon u slechts toegeven het niet te hebben gevraagd. Vervolgens gevraagd hoe vaak deze gesprekken gebeurden, stelt u dat dit volgens uw broer tweemaal was gebeurd en voegde u er onmiddellijk aan toe dat het ook meer of minder kan zijn. U gevraagd waarom u hieromtrent geen details kunt geven, stelt u: 'eerlijk, als mijn broer kwam zei hij enkel dat het niet werkte'. U gevraagd wanneer het meest recente gesprek had plaatsgevonden, repliceert u slechts het niet te weten (cgvs p.6). Andermaal behoeft het geen betoog dat uw onwetendheid hieromtrent uw geloofwaardigheid allerminst ten goede komt. Mocht er geloof aan het door u beweerde motief kunnen worden gehecht dan kan er toch van worden uitgegaan dat u zich hieromtrent tot in detail zou hebben geïnformeerd, temeer u zich nog altijd in detentie bevond en er kan toch van worden uitgegaan dat u vrij wilde komen.

U gevraagd waar uw vriendin werd gedetineerd, stelt u 'ergens in een gevangenis maar niet te weten waar'. U gevraagd of u hier niet bij de politie naar hebt gepeild, stelt u dat zelfs A.(...) u niet mocht zien, wat geen antwoord is op de aan u gestelde vraag. Bijgevolg andermaal expliciet gepeild of u het gevraagd hebt, antwoordt u 'ze zouden het niet zeggen', wat weerom geen bevredigend antwoord is. Andermaal naar de reden gevraagd, kunt u slechts weinig overtuigend zeggen dat u ervaring hebt (cgvs p.5-6). Zoals herhaaldelijk al werd opgemerkt, kan uw toch wel zeer nonchalante houding bezwaarlijk overtuigen daar er van uit kan worden gegaan dat, mocht er geloof aan uw relatie kunnen worden gehecht, u al het mogelijke zou doen om accurate informatie over uw vriendin te vergaren.

Ook kunt u niets zinnigs vertellen over hoe uw vriendin er heden aan toe is. U gevraagd of u A.(...) niet kunt contacteren om info over uw vriendin te vergaren, stelt u 'misschien vandaag' (de dag van het gehoor op het cgvs implicerend). U gevraagd waarom u het nog niet gedaan hebt, stelt u dat u hem niet kunt contacteren op zijn vaste telefoon. Gevraagd waarom niet, stelt u als wedervraag 'waarom zou ik hem wel contacteren?'. Erop gewezen dat dit is om info over uw vriendin te vergaren, geeft u aan dat het niet moeilijk is om contact te nemen, maar dat niet iedereen info kan geven. Erop gewezen dat u dit slechts kunt weten als u hem contacteert, antwoordt u andermaal met een wedervraag: 'maar wat kan hij me zeggen?'. Erop gewezen dat A.(...) toch contacten moet hebben, stelt u dat u wel eens contact hebt per internet met een vriend en dat die u te verstaan had gegeven dat R.(...) 'er nog steeds was en u intussen Jordanië had verlaten (cgvs p.7). Uw totale gebrek aan interesse aangaande het lot van uw vriendin ondermijnt, dat hoeft geen betoog, op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid.

Ook met betrekking tot uw reisweg kunnen er ernstige bedenkingen worden gemaakt. U geeft immers aan dat u reisde in het gezelschap van uw vriend K.(...) K.(...), die was door uw broers aangesproken om u naar België te brengen, en dat hij terug vertrokken is zonder uw documenten (het paspoort dat u gebruikt hebt voor de vlucht van Jordanië naar Turkije, uw identiteitskaart en rijbewijs) terug te geven. U gevraagd waarom hij de documenten heeft meegenomen, stelt u het niet te weten. U gevraagd waarom u dat niet weet, herhaalt u slechts het niet te weten. Gepeild of u hier niet naar hebt gevraagd, stelt u hem ten volle te vertrouwen. U erop gewezen dat u hierover toch moet hebben gesproken, stelt u dat hij plots in Brussel-Noord is vertrokken. Gevraagd of u van tevoren geen afspraken hebt gemaakt in verband met verdere contacten, stelt u andermaal hem de laatste keer in Brussel-Noord te hebben gezien en u niet wist dat u hem niet meer zou zien (cgvs p.1-2). Gezien u stelt dat deze K.(...) een vriend is, is het weinig aannemelijk dat u op deze vragen geen accuraat antwoord kunt geven. U vervolgens gevraagd waar die documenten zich op dit moment (op de dag van het gehoor op het cgvs) bevinden, stelt u dat ze in het bezit zijn van uw echtgenote. U gevraagd of u die documenten kunt laten bezorgen, beaamt u dit. Gezegd dat u hiervoor vijf dagen de tijd heeft, stelt u dat dit niet mogelijk is omdat men uw huis in brand heeft gestoken. Gevraagd of de documenten nog bestaan, beaamt u dit en zegt u dat uw vrouw ze heeft, maar dat het niet mogelijk is ze op te sturen. U gewezen op het belang om uw identiteit en reisweg te bewijzen, stelt u andermaal dat uw vrouw ze heeft, uw huis is afgebrand en stelt u als wedervraag hoe iemand dan documenten kan opsturen eraan toevoegend dat dit zeker één à anderhalve maand kan duren (cgvs p.2). Tot op heden, zo'n drietal

maanden na uw gehoor op het cgvs, hebt u nog altijd geen documenten laten toekomen, wat nogmaals uw geloofwaardigheid niet ten goede komt. Zo scheidt u immers geen duidelijkheid over wanneer u het land hebt verlaten, noch wanneer u in België bent toegekomen, noch staft u uw identiteit.

Wat u wel neerlegt is een, naar uw zeggen, document dat bewijst dat er een poging tot verzoening was. Zoals in een bovenstaande paragraaf reeds werd vastgesteld kon u niets zinnigs vertellen over deze pogingen. Ook wat dit door u neergelegde document betreft, kunt u quasi niets vertellen. U gevraagd wie dit document heeft opgesteld, antwoordt u dat uw broers het u hebben gegeven. Nogmaals de vraag gesteld, stelt u niet te weten wie het heeft geschreven. Gevraagd wanneer het werd opgesteld, moet u ook hierop het antwoord schuldig blijven. Op het tweede document staan de namen van diegenen die hierbij aanwezig waren, zo stelt u (cgvs p.8). Dergelijke documenten hebben enkel waarde ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in casu duidelijk niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 A van de Conventie van Genève betreffende de status van vluchtelingen, onderneemt verzoeker een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij herhaalt zijn vluchtrelaas en vult zijn verklaringen op een aantal punten aan, onder meer met betrekking tot R. en haar familie, alsook omtrent het lot van R.. Volgens verzoeker houdt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening met het feit dat zijn relatie met R. op een zeer verborgen wijze diende te gebeuren en hij enkel contact met haar had tijdens de werkuren. Tevens wijst hij erop dat hij in de periode dat hij in de gevangenis verbleef volledig afhankelijk was van de stappen welke zijn broer zou ondernemen, alsook van de informatie die zijn broer meedeelde. Vandaar dat hij niet op de hoogte is van bepaalde details, aldus verzoeker.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48, 48/3, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat hij wel degelijk valt onder de definitie van vluchtelingen zoals omschreven in artikel 1 A van de Conventie van Genève. Bij terugkeer naar Jordanië bestaat er immers een gegronde vrees dat hij zal worden vervolgd door de familie van R.. Verzoeker laakt voorts dat de bestreden beslissing zeer summier is met betrekking tot de documenten die hij heeft overgemaakt en niet wordt verwezen naar de inhoud ervan zodat het voor hem onmogelijk is om een degelijk verweer te voeren betreffende de documenten.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2, 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet vermeldt waarom hem het subsidiaire beschermingsstatuut wordt geweigerd. Verzoeker wijst erop dat de situatie in Syrië, een buurland van Jordanië, erg gespannen is en dat Irbid dicht bij de Syrische grens gelegen is en een grote invloed ondervindt van het conflict in Syrië. Dit alles kan leiden dat een zeer conflictueuze situatie waarbij de veiligheid van de inwoners van Irbid in gevaar kan worden gebracht, aldus verzoeker. Hij meent dan ook dat hij mogelijks een risico loopt op ernstige schade wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst.

2.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: verzoekers geboortecertificaat (stuk 2), zijn rijbewijs (stuk 3), een document van de gouverneur (stuk 4) en een document van Global IntAKE betreffende de toestand in Jordanië (stuk 5). Bij aangetekend schrijven van 1 augustus 2012 laat verzoeker de beëdigde vertaling geworden van de stukken 2, 3 en 4 gevoegd aan zijn verzoekschrift.

2.5. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet in concreto toelicht op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet

geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatische inhouden voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.6.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) bezwaarlijk geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde relatie met R. daar hij op de vragen gesteld over R.'s persoonlijkheid maar zeer summier kan antwoorden, terwijl hij beweert dat hij stapelverliefd op haar was en zelfs twee keer haar hand is gaan vragen, (ii) ook zijn kennis aangaande de familie van R. zeer gebrekkig is, zoals wordt toegelicht, (iii) het totaal niet kan overtuigen dat R. hem zou voorgesteld hebben om haar te ontmoeten om zo haar familie met een huwelijk te doen instemmen en dat hij hierop zou zijn ingegaan, aangezien het algemeen geweten is dat in de Jordaanse context de eer van de familie een centrale plaats inneemt en zij zich maar al te bewust moeten zijn geweest van de risico's die hun manier van handelen inhield, (iv) hij geen details kan geven over de verzoeningspogingen die zijn familie ondernomen heeft in de periode dat hij in de gevangenis 'verbleef', (v) hij niet kan toelichten waar zijn vriendin werd gedetineerd en hij geen informatie heeft over het lot van zijn vriendin, welk gebrek aan interesse op fundamentele wijze zijn geloofwaardigheid ondermijnt, (vi) hij geen duidelijkheid schept over wanneer hij het land heeft verlaten, noch wanneer hij in België is toegekomen en hij evenmin zijn identiteit staft en (vii) hij weliswaar een document neerlegt dat bewijst dat er een poging tot verzoening was doch hij niets zinnigs kan vertellen over deze pogingen en hij ook wat het document zelf betreft quasi niets kan vertellen.

2.6.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het eerste deel van de beslissing op uitgebreide wijze de verklaringen van verzoeker uiteenzet. Vervolgens worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De commissaris-generaal concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is derhalve genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen.

2.7.1. Na lezing van het administratief dossier dient de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast te stellen dat verzoekers verklaringen over de hele lijn dermate vaag, onwaarschijnlijk en weinig doorleefd zijn dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan zijn bewering zijn land van herkomst te hebben verlaten uit vrees door de familie van zijn vriendin R. te worden gedood.

2.7.2. Waar verzoeker zijn nagenoeg totale gebrek aan kennis omtrent zijn vriendin R. en haar familie tracht te verschonen door erop te wijzen dat deze relatie op een zeer verborgen wijze diende te gebeuren kan hij niet in het minst overtuigen. Dat hij enkel contact had met R. tijdens de werkuren neemt immers niet weg dat van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij een ruimere kennis aan de dag weet te leggen omtrent zijn vermeende vriendin en haar familie dan deze die hij tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tentoonspreidde en dat hij in het bijzonder zou weten wat haar geboortedatum is, of ze gestudeerd heeft, of zij hobby's heeft en wat haar gsm-nummer is. Dit klemt des te meer daar R. blijkens verzoekers verklaringen reeds sinds begin januari 2010 bij hem werkte, hij stapelverliefd op haar was, hij tot twee maal toe haar hand heeft gevraagd en hij haar ook na de tweede weigering door haar vader bijna dagelijks op haar gsm bleef bellen (administratief dossier, stuk 4, p. 3). Dat verzoeker voorts amper informatie kan verschaffen over de familie van zijn vriendin, zet de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent zijn vermeende relatie en de hieruit voortvloeiende problemen verder op de helling. Zoals terecht wordt opgemerkt in de

bestreden beslissing, moet verzoeker zich immers al te zeer bewust zijn geweest van het belang van R.'s vader en familie, aan wie hij zijn huwelijksaanzoek moest richten zodat kennis omtrent hun doen en laten belangrijk was om zijn kans van slagen te kunnen inschatten en eventueel een tactiek uit te denken, temeer hij al gehuwd was en de familie van R. dit gegeven niet wist te appreciëren. Dat verzoeker tijdens zijn gehoor nagenoeg niets wist te vertellen over de familie van R. en hij met haar voorafgaandelijk aan zijn huwelijksaanzaken nooit over haar familie zou hebben gepraat (administratief dossier, stuk 4, p. 3), grenst dan ook aan het onwaarschijnlijke. Het gegeven dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift in staat blijkt te zijn een antwoord te geven op een aantal vragen waarop hij ten tijde van zijn gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het antwoord schuldig diende te blijven, en hij in het bijzonder thans twee namen kan noemen van vriendinnen van R., stelt dat zij geen specifieke hobby's had, kan verduidelijken dat zij het algemeen secundair onderwijs heeft beëindigd doch niet heeft verder gestudeerd en weet te vertellen dat haar vader een 58-jarige gepensioneerde ambtenaar is, dat hij werkte op de dienst waar de identiteitskaarten werden opgesteld en dat R.'s moeder een huisvrouw is, kan zijn onwetendheid ten tijde van het gehoor niet toedekken. De aanvullingen op zijn verklaringen in het verzoekschrift komen de Raad eerder over als post-factum pogingen om de in de bestreden beslissing vastgestelde onwetendheden alsnog recht te zetten.

2.7.3. De geloofwaardigheid van het door verzoeker opgediste vluchtrelaas wordt finaal onderuit gehaald door zijn beweringen dat R. hem zou hebben voorgesteld om haar te ontmoeten om zo haar familie met een huwelijk te laten instemmen en dat hij op dit voorstel zou zijn ingegaan. Dergelijk handelen valt niet te verklaren binnen de Jordaanse context en de aldaar heersende normen, gebruiken en tradities, waar de eer van de familie een centrale plaats inneemt. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, moeten verzoeker en zijn vriendin zich maar al te bewust zijn geweest van de risico's die hun manier van handelen inhield. Uit verzoekers verklaringen blijkt overigens duidelijk dat hij wel degelijk op de hoogte was van het feit dat het binnen de Jordaanse traditie niet wordt aanvaard dat een meisje wordt ontmoet voor het huwelijk en dat dit de dood door erewraak voor zowel hemzelf als zijn vriendin kan betekenen (administratief dossier, stuk 4, p. 7). Dat verzoeker en zijn vriendin ervan overtuigd waren dat zij door seksuele betrekkingen te hebben voor het huwelijk de toestemming zouden krijgen om met elkaar te huwen en het idee zelfs niet bij hen is opgekomen dat haar vader hoe dan ook wel eens niet akkoord zou kunnen gaan (administratief dossier, stuk 4, p. 4), kan dan ook niet ernstig worden genomen. De Raad acht het totaal ondenkbaar dat verzoeker en zijn vriendin, zich bewust zijnde van alle risico's, een dusdanig lichtzinnige logica zouden hebben gehanteerd, waarbij zij zichzelf bewust in een uiterst gevaarlijke positie plaatsten. De ongefundeerde stelling in het verzoekschrift dat dergelijke situaties zich in hun streek reeds meer hadden voorgedaan en dat eens iemand ontmoet is er voor de ouders geen andere mogelijkheid meer is dan toe te stemmen in het huwelijk, stelling welke overigens haaks staat op verzoekers eerdere verklaringen dat zowel de jongen als het meisje in een dergelijk geval door de familie van het meisje kan worden gedood (administratief dossier, stuk 4, p. 7), vermag dan ook niet afbreuk te doen aan het geheel van bovenstaande overwegingen.

2.7.4. De ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt overigens andermaal bevestigd door de vaststellingen dat hij tijdens zijn gehoor geen details kon geven over de verzoeningspogingen die zijn familie ondernomen heeft in de periode dat hij in de gevangenis 'verbleef', hij niet kon toelichten waar zijn vriendin werd gedetineerd en hij evenmin informatie kon geven over het verdere lot van zijn vriendin.

Verzoekers verweer dat hij, wat betreft de verzoeningspogingen, volledig afhankelijk was van zijn broer aangezien hijzelf in de gevangenis verbleef op dat moment zodat hij niet op de hoogte is van bepaalde details, kan geen afdoende verschoning vormen voor zijn onwetendheid in dit verband en vermag dan ook niet afbreuk te doen aan de pertinente motivering dienaangaande van de bestreden beslissing. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt als volgt: *"Andermaal behoeft het geen betoog dat uw onwetendheid hieromtrent uw geloofwaardigheid allerminst ten goede komt. Mocht er geloof aan het door u beweerde motief kunnen worden gehecht dan kan er toch van worden uitgegaan dat u zich hieromtrent tot in detail zou hebben geïnformeerd, temeer u zich nog altijd in detentie bevond en er kan toch van worden uitgegaan dat u vrij wilde komen."* Het louter voorleggen van een document waaruit zou moeten blijken dat er wel degelijk een poging tot verzoening met de familie van R. heeft plaatsgevonden, is niet afdoende om de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in dit verband te herstellen. De Raad benadrukt te dezen dat het niet ernstig is om een document voor te leggen ter adstructie van de ingeroepen asielmotieven terwijl men geen nuttige informatie kan verstrekken over de inhoud van het document in kwestie. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, weet verzoeker zelfs niet te vertellen wanneer en door wie het door hem voorgelegde document werd opgesteld, vaststellingen welke in voorliggend verzoekschrift

overigens niet worden betwist. Aangezien verzoeker weinig of geen informatie kon verschaffen over de verzoeningspogingen en hij tevens onwetend is omtrent de inhoud van het document waarmee hij deze verzoeningspogingen tracht te bewijzen, besluit de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden om het door verzoeker bijgebrachte stuk iedere bewijswaarde te ontzeggen. De Raad wijst er in dit verband op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen.

In de mate verzoeker in voorliggend verzoekschrift nog aanhaalt dat hij thans vernomen heeft dat R. eveneens opgesloten was in de gevangenis van Gafgafa, waar zij tot op heden nog steeds verblijft, biedt dit nog steeds geen verklaring waarom hij tijdens zijn verblijf in de gevangenis niet de minste poging heeft ondernomen om informatie over zijn vriendin te vergaren. Voorts acht de Raad het niet ernstig dat verzoeker, die reeds sinds 12 september 2011 in België verblijft, zich blijkbaar pas na confrontatie met een negatieve beslissing de moeite heeft getroost om zich te informeren over het verdere lot van zijn vriendin. Daargelaten het feit dat hij zich dienaangaande beperkt tot blote beweringen, wijst zijn nonchalante houding in dit verband op een manifest gebrek aan interesse, hetgeen andermaal afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem beweerde vrees voor vervolging.

2.7.5. Het aan onderhavig verzoekschrift gevoegde geboortecertificaat en rijbewijs vermogen evenmin afbreuk te doen aan het geheel van bovenstaande vaststellingen en overwegingen. Deze stukken kunnen immers slechts een aanwijzing zijn van verzoekers identiteit en nationaliteit doch vormen niet het minste begin van bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. Voorts kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker thans weliswaar zijn geboortecertificaat en rijbewijs bijbrengt doch hij nog steeds zijn paspoort, het enige document dat uitsluitel kan geven over de door hem gevolgde reisroute, niet voorlegt. Nochtans verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor dat zijn vriend K. K., in wiens gezelschap hij reisde, zijn documenten – waaronder zijn paspoort en rijbewijs – terug heeft meegenomen en dat deze documenten op het ogenblik van het gehoor in het bezit waren van zijn echtgenote (administratief dossier, stuk 4, p. 2).

2.7.6. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het uiten van blote beweringen, waarmee hij de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8. De Raad stelt vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan. Het feit dat deze

motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verder dient te worden benadrukt dat het de taak is van de asielzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. In zoverre verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, herhaalt de Raad dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich langer niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Immers, waar verzoeker zich in onderhavig verzoekschrift beroept op de gespannen situatie in Syrië, een buurland van Jordanië waarvan de grens niet ver van verzoekers regio van herkomst zou gelegen zijn, kan de Raad slechts vaststellen dat hij op generlei wijze aantoonde dat er heden in zijn regio van herkomst sprake zou zijn van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde document van Global IntAKE maakt slechts gewag van een mogelijke verhoogde toestroom van Syrische vluchtelingen in het noorden van Jordanië, zo onder meer in Irbid, indien de onrusten in Syrië aanhouden. Hieruit blijkt geenszins dat de veiligheid van de inwoners van Irbid in gevaar kan worden gebracht, noch dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS